

ПРОБЛЕМИ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА

УДК 347.191.11(477)

DOI: 10.31359/2311-4894-2018-23-3-76

БОЙЧУК Н. Р.

здобувач НДІ правового забезпечення інноваційного розвитку Національної академії правових наук України

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ КОРПОРАТИВНИХ ІНВЕСТИЦІЙ

У даній статті визначено коло суб'єктів корпоративної форми інвестування. Автором проаналізовано ряд особливостей, обмежень та заборон щодо участі в корпоративному інвестуванні в контексті засобів державного регулювання господарської діяльності та забезпечення публічного інтересу. Висвітлено проблеми правового регулювання участі держави й іноземного елемента в корпоративному інвестуванні, наголошено на необхідності внесення змін та доповнень до Цивільного кодексу та закону України «Про господарські товариства».

Ключові слова: корпоративна форма інвестування, суб'єкти корпоративного інвестування, публічний інтерес, засоби державного регулювання господарської діяльності.

Постановка проблеми. З огляду на необхідність постійного постачання ресурсів в економіку країни з метою забезпечення розширеного відтворення на основі системного впровадження інновацій, окрім договірної інвестування, особливу роль відіграє корпоративна форма інвестування. Глобалізація ринків на тлі існуючої конкуренції між учасниками світового фінансового ринку за місця в економічній системі торгівлі й іноземних інвестицій веде до нормативної конкуренції в галузі (господарського) комерційного права. Інвестори здійснюють пошук місць виробництва, поширення, дослідження і розробки тільки на основі критеріїв ефективності. Держава повинна надати інвесторам таку правову систему, яка б пропонувала стабільність, свободу і захист інвестицій. Тому однією з основних функцій держави повинна бути роль свого роду «постачальника системи», яка змогла би притягнути інвестиції. [1;11]. Це зумовлює необхідність глибокого дослідження проблем правового регулювання корпоративного інвестування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню питань реалізації інвестиційної діяльності в корпоративній формі та формі спільного інвестування приділяють увагу такі науковці, як Ю. Є Атаманова, Ю. М. Жорнокуй, О. Р. Кібенко, І. В. Спасибо-Фатеева, О. М. Вінник, І. З. Фархутдінов, В. А. Трапезніков, Н. Г. Дороніна, Н. Г. Семилютіна, В. М. Бутузов, Д. В. Чернадчук, О. П. Суц та ін.

Проте, залишається чимало питань, які потребують подальшого дослідження, зокрема, забезпечення приватних та публічних інтересів в інвестиційній сфері.

Метою цієї статті є аналіз чинного законодавства України щодо корпоративного інвестування, розмежування свободи руху капіталів та права на здійснення економічної діяльності, існуючої системи заборон та обмежень такого інвестування через призму завдань забезпечення публічних та приватних інтересів.

Виклад основного матеріалу. Поняття «корпоративне інвестування» має досить спірний характер, оскільки, оперуючи такою правовою категорією, вчені-правники розуміють різні види діяльності.

Так, корпоративне інвестування розглядається як вкладення коштів в акції підприємств, що мають форму акціонерних товариств, або статутний (складений) капітал інших підприємницьких товариств корпоративного типу та/або участь у такій організації з метою отримання прибутку, досягнення певного соціально-економічного ефекту.

Іншого підходу дотримується ті науковці, які під корпоративним інвестуванням розуміють діяльність приватних осіб (інвесторів) з об'єднання майнових та інтелектуальних цінностей, пов'язану з набуттям корпоративних прав та прав власності на цінні папери, емітовані професійними учасниками ринку цінних паперів, які надалі розміщують отримані кошти в цінних паперах та корпоративних правах інших суб'єктів [2, с. 112].

У нашому дослідженні категорія корпоративне інвестування буде використовуватися в першому (ширшому) розумінні. Характерною та відмінною ознакою даного виду інвестування є набуття правомочності управління активами реципієнта будь якої організаційно-правової форми шляхом участі особи у вищому органі управління такої організації та отримання частини прибутку від її господарської діяльності, особливим порядком припинення інвестиційної діяльності в порядку, визначеному законом.

На стадії прийняття рішення про корпоративне інвестування, інвестор повинен проаналізувати всі переваги та недоліки певного виду господарської організації як реципієнта інвестицій, зважити всі передбачені законодавством заборони та обмеження щодо корпоративного інвестування. Залежно від мети здійснення інвестиції – отримання прибутку чи задоволення певних соціальних потреб, інвестор прагне обрати найоптимальнішу корпоративну форму реципієнта інвестицій, з урахуванням визначених законом обмежень та заборон, що дасть змогу оцінити можливі ризики і мінімізувати їхні негативні наслідки.

Порядок створення господарської організації, розмір та вид корпоративних інвестицій в останню залежить від організаційно – правової форми підприємства, його виду діяльності, правового режиму об'єкту інвестування, суб'єктів інвестування та визначеного ними необхідного обсягу майнових цінностей для досягнення цілей, визначених установчими документами. За таких обставин, головними критеріями аналізу та систематизації особливостей корпоративного інвестування є: суб'єкт інвестування, об'єкт та реципієнт.

Щодо суб'єктів корпоративного інвестування, то в законодавстві України залишаються певні прогалини та суперечності. Як вбачається з положень Господарського кодексу України, засновниками та учасниками господарського товариства можуть бути суб'єкти господарювання, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, наділені господарською компетенцією, а також громадяни, громадські та інші організації, які виступають засновниками суб'єктів господарювання чи здійснюють щодо них організаційно-господарські повноваження на основі відносин власності, а також громадяни, які не є суб'єктами господарювання. Таким чином, загальні норми Господарського кодексу України містять розширений перелік суб'єктів корпоративного інвестування. На противагу їм спеціальні норми Цивільного Кодексу України, Законів України «Про господарські товариства», «Про акціонерні товариства», містять певні особливості [3].

Так, відповідно до ч. 3. ст. 167 ЦК України держава може створювати юридичні особи приватного

права (підприємницькі товариства тощо), брати участь в їх діяльності на загальних підставах, якщо інше не встановлено законом. Крім того, ч. 3 ст. 169 ЦК України закріплено право територіальних громад створювати юридичні особи приватного права (підприємницькі товариства тощо), брати участь в їх діяльності на загальних підставах, якщо інше не встановлено законом [4]. Однак, стаття 114 ЦК України обмежує коло учасників господарського товариства, закріплюючи, що ними може бути фізична або юридична особа. При чому, слід відмітити, що згідно з приписами зазначеної статті, обмеження щодо участі у господарських товариствах може бути встановлено законом.

Спеціальні норми ст. 3 Закону України «Про господарські товариства» теж містять обмеження щодо кола засновників (учасників господарського товариства). Засновниками та учасниками товариства можуть бути підприємства, установи, організації, а також громадяни, крім випадків, передбачених законодавчими актами України. Іноземні громадяни, особи без громадянства, іноземні юридичні особи, а також міжнародні організації можуть бути засновниками та учасниками господарських товариств нарівні з громадянами та юридичними особами України, крім випадків, встановлених законодавчими актами України [5].

Враховуючи те, що наведена норма втратила чинність у частині, що стосується акціонерних товариств (на підставі Закону N 514-VI від 17.09.2008), особливий інтерес представляють норми Закону України «Про акціонерні товариства».

Засновниками акціонерного товариства в силу ст. 9 зазначеного закону визнаються держава в особі органу, уповноваженого управляти державним майном, територіальна громада в особі органу, уповноваженого управляти комунальним майном, а також фізичні та/або юридичні особи, що прийняли рішення про його заснування [6].

Отже, необхідно зробити висновок, що законодавчими актами закріплено обмеження держави та територіальних громад бути засновниками та учасниками господарських товариств, крім акціонерних товариств. Так, відповідно до Закону України «Про банки та банківську діяльність» держава в особі Міністерства фінансів України може брати участь у формуванні та/або збільшенні статутних капіталів банків шляхом придбання акцій первинної емісії (часток у статутному капіталі) банку чи акцій додаткової емісії (додаткових вкладів) банків в обмін на державні облігації України та/або придбання зазначених акцій за кошти Державного бюджету України, та відповідно управляти набутими корпоративними правами.

Втім, і в даному випадку є виключення. З аналізу положень Закону України «Про інвестиційну діяль-

ність» вбачається пряма заборона на участь в корпоративних інвестиційних фондах держави, територіальної громади, а також юридичних осіб, частка державної або комунальної власності в яких перевищує 25 %.

Одночасно, згідно з офіційними даними реєстру корпоративних прав держави в статутних капіталах господарських товариств, на сьогоднішній день, в управлінні органів державної виконавчої влади перебувають 90 товариств з обмеженою відповідальністю [7], а відповідно до реєстру корпоративних прав територіальної громади м. Києва у статутних капіталах господарських товариств станом на 01.01.2017 р., в управлінні Департаменту комунальної власності м. Києва перебуває 9 товариств з обмеженою відповідальністю [8]. На нашу думку, зазначена реалізація корпоративних прав держави та територіальних громад відбувається без відповідних на те правових підстав.

Між тим, дію ч. 1 та 2 ст. 3 Закону України «Про господарські товариства» зупинено у частині права державних підприємств бути засновниками або учасниками господарських товариств на підставі Декрету Кабінету Міністрів України від 31.12.92 р. № 24-92, що є чинним й наразі. Згідно з останнім, державні підприємства не можуть бути засновниками підприємств будь-яких організаційних форм та видів, господарських товариств, кооперативів, окрім випадків, коли засновником є:

– будівельні організації, підприємства будівельної індустрії та будівельних матеріалів, які є засновниками господарських товариств, що здійснюватимуть проектування та перспективне будівництво за кордоном;

– суб'єкти літакобудування, які підпадають під дію норм ст. 2 Закону України «Про розвиток літакобудівної промисловості»;

– наукові (науково-дослідні, науково-технологічні, науково-технічні, науково-практичні) установи та державні університети, академії, інститути виключно у випадку коли останні є співзасновниками господарських товариств та виключно шляхом внесення майнових прав інтелектуальної власності як внеску до статутного капіталу таких товариств.

– біржі, торгові дома, страхові компанії та підприємства з іноземними інвестиціями.

Отже, у зв'язку з вищевикладеним, на нашу думку, необхідно внести зміни та доповнення до Цивільного кодексу України та Закону України «Про господарські товариства», зазначивши, що держава в особі органу, уповноваженого управляти державним майном та територіальна громада в особі органу, уповноваженого управляти комунальним майном та державні підприємства, установи, організації можуть бути засновником та учасником юридичних осіб при-

ватного права, а саме, акціонерних товариств та товариств з обмеженою відповідальністю, з урахуванням законодавчих заборон та обмежень.

При цьому, вважаємо за необхідне закріпити в положеннях Цивільного кодексу та Закону України «Про господарські товариства» пряму заборону на заснування та участь держави й територіальних громад, а також державних та комунальних підприємств, установ, організацій в організаційно-правових формах підприємницьких товариств, що встановлюють додаткову або повну відповідальність учасника. Яскравим прикладом є положення Закону України «Про банки і банківську діяльність», за змістом яких банкам забороняється інвестувати кошти в юридичну особу, статутом якої передбачена повна відповідальність її власників. Слід зазначити, що така заборона обґрунтована метою збереження капіталу та, тим самим, уникнення небажаних наслідків для інвесторів та вкладників банківської установи.

Таким чином, необхідність заборони на заснування та участь держави й територіальних громад, державних та комунальних підприємств, установ, організацій в організаційно-правових формах підприємницьких товариств, що встановлюють додаткову або повну відповідальність вмотивована, по-перше, уникненням процесів скритого роздержавлення, адже у випадку доведення такого підприємства до банкрутства підвищується ризик небажаної приватизації майна його учасників. Крім того, створені підвищені корупційні ризики можуть призвести до звернення стягнення на державні кошти та кошти територіальної громади, що в даному випадку є нераціональним й неефективним використанням бюджетних коштів, таким, що порушує принцип економії бюджету [9]. В свою чергу, відсутність на законодавчому рівні врегулювання відповідних заборон та обмежень може призвести до таких негативних наслідків, як, надмірне втручання держави в приватну сферу економіки, що призведе до великих збитків державному та місцевим бюджетам.

З урахуванням положень Цивільного та Господарського кодексів України, Закону України «Про інвестиційну діяльність», Закону України «Про господарські товариства», що кореспондуються з нормами Закону України «Про інвестиційну діяльність», суб'єктами інвестиційної діяльності, зокрема засновниками, інвесторами та учасниками підприємства, можуть бути: 1) громадяни України, 2) іноземні громадяни, 3) юридичні особи (підприємства, установи, організації) України та іноземних держав (іноземні юридичні особи, а також міжнародні організації, 3) держава, в особі уповноважених органів державної влади, 4) територіальні громади в особі органів місцевого самоврядування.

Стосовно громадян України зазначимо, що відповідно до Цивільного Кодексу України, учасником (засновником) юридичних осіб, якщо це не заборонено законом або установчими документами юридичної особи, може бути фізична особа з неповною цивільною дієздатністю, у віці від чотирнадцяти до вісімнадцяти років.

Зі змісту Закону України «Про міжнародне приватне право» вбачається, що процесуальна правоздатність і дієздатність іноземних осіб в Україні визначаються відповідно до права України. Оскільки, за приписами Закону України «Про господарські товариства» іноземні громадяни, особи без громадянства, можуть бути засновниками та учасниками господарських товариств нарівні з громадянами України, до них застосовуються вищезазначені вимоги щодо віку та обсягу дієздатності [10].

Проте законом передбачені виключення, що обмежують або унеможливають участь іноземного елемента у корпоративному інвестуванні. Так, з аналізу ст.117 Закону України «Про господарські товариства», статті 3 Закону України «Про інвестиційну діяльність» та ст. 4 Закону України «Про режим іноземного інвестування» вбачається заборона створення виключно на основі власності іноземців, іноземних юридичних осіб унітарного, корпоративного або придбання у виключну іноземну власність діючого підприємства в галузях, визначених законом, що мають стратегічне значення для безпеки держави.

Крім того, законом передбачені й інші обмеження щодо участі вищеперерахованих суб'єктів у вітчизняних підприємствах. Так, за змістом Закону України «Про господарські товариства», юридичні особи (підприємств, установ, організацій) України й іноземних держав та міжнародні організації, що мають намір інвестувати капітал, повинні мати задовільний матеріальний стан. Таким чином, законом звужене коло юридичних осіб-суб'єктів корпоративного інвестування до таких, що за висновком аудитора або аудиторської фірми є фінансово спроможними здійснити відповідні внески до статутного (складеного) капіталу реципієнта.

Аналогічні вимоги передбачені й до осіб, що планують бути вкладниками банківських установ. Зокрема, згідно з положеннями Закону України «Про банки та банківську діяльність» власники істотної участі у банку повинні мати бездоганну ділову репутацію та задовільний фінансовий стан, вимоги до яких встановлюються Національним банком України.

Певні обмеження для вказаних осіб передбачені і Законом України «Про інститути спільного інвестування». Так, останні можуть бути засновниками банку та власниками істотної участі у банку лише за умови, що такий інститут спільного інвестування є

корпоративним венчурним фондом, більш як 75 відсотків акцій (інвестиційних сертифікатів) якого і більш як 75 відсотків акцій (часток) компанії з управління активами якого прямо та/або опосередковано належать одній особі або групі асоційованих осіб. Як встановлено, учасник інституту спільного інвестування - це особа, яка є власником цінних паперів інституту спільного інвестування. Зокрема, фізична особа може бути учасником венчурного фонду за умови придбання цінних паперів такого фонду в кількості, яка за номінальною вартістю цих цінних паперів складає суму не менше ніж 1500 мінімальних заробітних плат у місячному розмірі, встановленому законом на 1 січня 2014 р., а учасником кваліфікаційного інституту спільного інвестування - за умови придбання цінних паперів такого інституту в кількості, яка за номінальною вартістю цих цінних паперів складає суму не менше ніж 100 мінімальних заробітних плат у місячному розмірі, встановленому законом на 1 січня 2014 р.

Крім того, зазначеним законом передбачені й певні заборони. Не можуть бути учасниками інституту спільного інвестування особи, з якими вони уклали договори про обслуговування, зокрема: зберігач активів інституту спільного інвестування, депозитарій, аудитор (аудиторська фірма), оцінювач майна інституту спільного інвестування та їх пов'язані особи.

Висновки. Підводячи підсумок, необхідно зазначити, обмеження та заборони щодо здійснення корпоративного інвестування фізичними та юридичними особами визначаються виключно законом. Такі обмеження та заборони стосуються, зокрема, вимогами до фінансового становища та правового статусу інвестора, перелічені відповідні умови вступу чи заснування певної господарської товариства. Однак, в результаті проведеного аналізу законодавчого регулювання суб'єктів корпоративного інвестування, встановлено ряд недоліків та протиріч.

Зокрема, вищезазначені прогалини та колізії стосуються участі іноземних інвесторів, держави та територіальних громад, потребують негайного належного впорядкування та врегулювання на рівні як загальних так і спеціальних норм законодавства шляхом внесення відповідних змін та доповнень.

Такі висновки зумовлені, в першу чергу, необхідністю створення сприятливих та доступних умов для вступу в господарську організацію будь-якого типу з будь-яким видом діяльності, запобіганню негативних наслідків для держави та суспільства в цілому, адже забезпеченням створення сталого інвестиційного фонду відповідної організації є засобом реалізації публічного інтересу.

Належне законодавче врегулювання обмежень та заборон щодо суб'єктів корпоративного інвестування

в контексті засобів державного регулювання господарської діяльності є фактично складовою стратегії національної безпеки України, згідно з якою одним

із ключових завдань політики національної безпеки у внутрішній сфері є забезпечення економічної безпеки країни [11].

ЛІТЕРАТУРА

1. Бойчук Р. П. Окремі проблеми становлення інвестиційного права України. *Право та інноваційне суспільство* : електрон. наук. вид. 2016. №1 (6). URL: nbuv.gov.ua/UJRN/pric_2016_1_3.
2. Жорнокуй Ю. М. Инвестиционное право : учеб. Пособие. Харьков : Прометей-Пресс, 2005. 224 с.
3. Господарський кодекс України: Кодекс від 16.01.2003 № 436-IV. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/436-15>.
4. Цивільний кодекс України: Кодекс від 16.01.2003 № 435-IV. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
5. «Про господарські товариства»: Закон від 19.09.1991 № 1576-XII. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1576-12>.
6. Про акціонерні товариства: Закон від 17.09.2008 № 514-VI. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/514-17>.
7. Моніторинг корпоративних прав територіальної громади м. Києва у статутних капіталах господарських товариств станом на 01.01.2017. URL: <http://www.spfu.gov.ua/ua/documents/press-list/spf-management-rights-state/10017.html>.
8. Моніторинг корпоративних прав територіальної громади м. Києва у статутних капіталах господарських товариств станом на 01.01.2017. URL: <http://www.gukv.gov.ua>.
9. «Про міжнародне приватне право»: Закон від 23.06.2005 № 2709-IV. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2709-15>.
10. Про ефективне використання державних коштів: Постанова Кабінету Міністрів України від 11 жовтня 2016 року № 710. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/710-2016-%D0%BF>.
11. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 26.05.2015 № № 287/2015. *Офіційний вісник України*. 2015. № 43, стор. 14, стаття 1353.

REFERENCES

1. Boichuk, R.P. (2016). Okremi problemy stanovlennia investytsiinoho prava Ukrainy. *Pravo ta innovatsiine suspilstvo: elektron. nauk. vyd. – Law and innovation society, 1 (6)*. URL: nbuv.gov.ua/UJRN/pric_2016_1_3 [in Ukrainian].
2. Zhornokui, Yu.M. (2005). Investytsyonnoe pravo. Kharkov: Prometei [in Russian].
3. Hospodarskyi kodeks Ukrainy: Kodeks vid 16.01.2003 No 436-IV. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/436-15> [in Ukrainian].
4. Tsyvilnyi kodeks Ukrainy: Kodeks vid 16.01.2003 No 435-IV. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/435-15> [in Ukrainian].
5. «Pro hospodarski tovarystva»: Zakon vid 19.09.1991 No 1576-XII. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1576-12> [in Ukrainian].
6. Pro aktsionerni tovarystva: Zakon vid 17.09.2008 No 514-VI. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/514-17> [in Ukrainian].
7. Monitorynh korporatyvnykh prav terytorialnoi hromady m. Kyieva u statutnykh kapitalakh hospodarskykh tovarystv stanom na 01.01.2017. URL: <http://www.spfu.gov.ua/ua/documents/press-list/spf-management-rights-state/10017.html> [in Ukrainian].
8. Monitorynh korporatyvnykh prav terytorialnoi hromady m. Kyieva u statutnykh kapitalakh hospodarskykh tovarystv stanom na 01.01.2017. URL: <http://www.gukv.gov.ua>.
9. «Pro mizhnarodne pryvatne pravo»: Zakon vid 23.06.2005 No 2709-IV. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2709-15> [in Ukrainian].
10. Pro efektyvne vykorystannia derzhavnykh koshtiv: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 11 zhovtnia 2016 roku No 710. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/710-2016-%D0%BF> [in Ukrainian].
11. Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 6 travnia 2015 roku «Pro Stratehiiu natsionalnoi bezpeky Ukrainy»: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 26.05.2015 No 287/2015. (2015). *Ofitsiynyi visnyk Ukrainy – Official Bulletin of Ukraine*, 43, 14, 1353 [in Ukrainian].

БОЙЧУК Н. Р.

Соискатель НИИ правового обеспечения инновационного развития НАПрН Украины

ОТДЕЛЬНЫЕ ВОПРОСЫ ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ КОРПОРАТИВНЫХ ИНВЕСТИЦИЙ

В представленной статье автором определен круг субъектов корпоративной формы инвестирования. Проанализирован ряд особенностей, ограничений и запретов в отношении участия в корпоративном инвестировании, в контексте способов государственного регулирования хозяйственной деятельности и обеспечения публичного интереса. Освещены проблемы правового регулирования участия государства и иностранного элемента в корпоративном инвестировании, сделан акцент на необходимости внесения соответствующих изменений и дополнений в Гражданский кодекс Украины и Закон Украины «О хозяйственных обществах».

Ключевые слова: корпоративная форма инвестирования, субъекты корпоративного инвестирования, публичный интерес, средства государственного регулирования хозяйственной деятельности.

BOYCHUK N. R.

PhD Candidate of the Scientific and Research Institute of Providing Legal Framework for the Innovative Development of National Academy of Law Sciences of Ukraine

SOME ISSUES OF LEGAL REGULATION OF CORPORATE INVESTMENTS

Problem setting. Taking into account the necessity of constant supply of resources to the country's economy in order to provide expanded reproduction on the basis of systematic implementation of innovations, except contractual investment, a special role is played by the corporate form of investment. Globalization of markets against the background of the existing competition between the members of the world financial market for places in the economic system of trade and foreign investment leads to regulatory competition in the (economic) commercial law. Investors search places of production, distribution, research and development only based on performance criteria.

Analysis of recent researches and publications. Researches on the implementation of investment activities in corporate form and the form of joint investment are given by such scientists as Yu. Ye. Atamanova, Yu. M. Zhornokui, O. R. Kibenko, I. V. Spasibo-Fateyeva, O. M. Vinnik, I. Z. Farkhutdinov, V. A. Trapeznikov, N. G. Doronina, N. G. Semilyutina, V. M. Butuzov, D. V. Chernadchuk, O. P. Sushch and others.

However, there remain a number of issues that require further research, in particular the provision of private and public interest in the investment field.

Target of research. The purpose of this article is to analyze current Ukrainian legislation on corporate investment, the distinction between capital movement freedom and the right to engage in economic activity, the existing system of prohibitions and restrictions on such investment through the prism of tasks of ensuring public and private interests.

Article's main body. The notion of "corporate investment" has a rather controversial nature, since, by operating in such a legal category, lawyers understand different activities.

In the article the author analyzed the doctrinal and normative approaches to the definition of "corporate investment" and makes appropriate proposals for improving the current legislation in this field.

The number of features, restrictions and prohibitions on participation in corporate investment in the context of state regulation of economic activity and ensuring public interest were analyzed by author. The problems of legal regulation of the participation of the state and the foreign element in corporate investment are highlighted, the need for amendments and additions to the Civil Code and the Law of Ukraine "On Business Associations" are emphasized.

Conclusions and prospects for the development. In summary, it should be noted that restrictions and prohibitions on the implementation of corporate investment by individuals and legal entities are determined exclusively by law. Such restrictions and prohibitions relate, in particular, to the requirements for the financial status and the right status of the investor, listed the relevant conditions for the entry or establishment of a particular business partnership. However, as a result of the analysis on the issue of legislative regulation of corporate investment subjects, a number of shortcomings and contradictions were identified.

Keywords: corporate form of investment, subjects of corporate investment, public interest, means of state regulation of economic activity.